

zoo berucht is als de kraai en de ekster. Maar hij moet voor den landbouw nuttige zangvogeltjes verslinden en veel ook. De jacht vindt in hem een geduchten concurrent. Alles wat tot het jachtwild behoort, valt onder zijn moordende klauwen. Ongelukkig de vogel die den jachttopziener binnen schot komt. Ik heb de mooie, bijna rolronde eieren van den sperwer vaak gevonden, maar altijd in oude

kraaiennesten. Zou hij zelf geen nest bouwen? Wie geeft daarop antwoord? Met deze vraag en met den wensch, dat ik de aandacht gevestigd heb op tot nu toe minder bekende toestanden, eindig ik mijne beschouwing over nut en schade der vogels, die door het Musschengilde zijn „vogelvrij“ verklaard.

Rotterdam.

J. VIJVERBERG.

BIJ DE EENDEN.

Geen plaats steeds zoo vol leven en vroolijke bedrijvigheid in den heelen dieren tuin als de eendenvijver, geen plekje, waar de dieren zoo weinig hun vrijheid ontberen. Daar zijn geen gevangenen, zooals de leeuwen en tijgers, bisons en olifanten, in een klein hokje achter dikke tralies opgesloten, met niets dat ook maar herinnert aan hun geboorteland, den woestijnnacht onder den Zuidelijken sterrenhemel of 't dichte alang-alangveld, de eindeloze prairien van Noord-Amerika of de verlaten steppen van Centraal-Afrika 't Is dan ook wel een onmogelijkheid aan al die verschillende bewoners der wijde aarde, van de tropische wouden van Indië tot het in ijs en sneeuw verstarde Spitsbergen, hun geboorteland hier in Amsterdam weer te geven. Ze moeten zich behelpen met wat hun geboden kan worden en de meeste voelen het gemis hunner vrijheid waarschijnlijk minder dan wij menschen ons voorstellen kunnen.

Bij den eendenvijver krijg je bepaald den indruk, dat de bewoners het land en het leven hunner vaders geheel vergeten zijn, en 't hier zoo'n gezellige boel vinden, dat ze heel niet meer terugverlangen naar de rotsen van Noorwegen en de kusten van Oost- en Noordzee, waar de menschen zonder ophouden vervolgde. 't Is een genoegelijke bezigheid, vroeg op een mooien lentemorgen een uurtje dat bedrijvige gedoe gade te slaan. In alle

Groote Zaagbek.

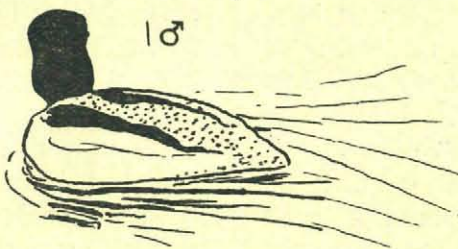
richtingenspoeden zich de meest verschillend geteekende en gekleurde eenden af en aan, het is een komen en gaan zonder ophouden.

Een paar kruimpjes brood in 't water geworpen voldoen echter tot 't teweegbrengen van een plotselinge en onstuimige concentratie van een groot deel der bevolking op

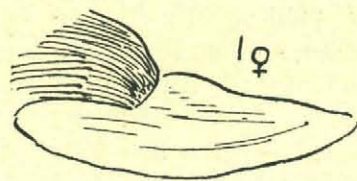
een punt vlak voor ons. Vooral 's morgens vroeg, als ze nog niet verzadigd zijn met biscuitjes en apenootjes. Van alle zijden, van verre en nabij, als ijzervijlsel naar de pool van een magneet, snellen rechtlijnig de eenden klapwiekend op dat eene brandpunt toe, en hier ontstaat een zenuwachtig en geagiteerd door elkaar gekrioel, een gedrang en gewoel om van de wijs te raken. Nijdig dreigen de zaagbekken met hun spitse snavels, angstig vlucht 't brilduikertje, dat zijn staart er door bedreigd voelt, op zij. Elk neerkomend kruimpje geeft nieuw gedrang, ruzie en oneenigheid. Pak wat je krijgen kunt, is 't parool. Gulzig worden de voor den neus van een ander weggekaapte stukken brood in hun geheel naar binnen gewerkt. Het slimme kleine non-

netje, (6) een bijna zuiver wit eendje, meent een lekker hapje bemachtigd te hebben en om uit 't gedrang te komen, duikt het er overhaast mee onder om een heel eind verder op een stil plaatsje weer boven te komen, om 't daar rustig op te eten. Wat een teleurstelling, als 't blijkt een hard stukje hout te zijn, waarvoor het zich zoo ingespannen heeft.

Later op den dag zijn de eenden minder gevoelig voor de attenties der jeugdige bezoekers die met hun biscuitjes slechts weinige belangstellenden vermogen te trekken. De overige blijven rustig rondzwemmen. De wijfjes zijn meest stemmig bruin gekleurd, maar de mannetjes pronken alle in bruijloftskleed en hun sprekendekleuren worden nog verhelderd door 't zonlicht. In dezen tijd zwemmen ze meest in paartjes, het kleurig geteekende mannetje en 't eenvoudige wijfje, en bij iedere soort gedragen die zich weer anders ten opzichte van elkaar. Want 't zijn wel alle eenden, zooals ge zeggen

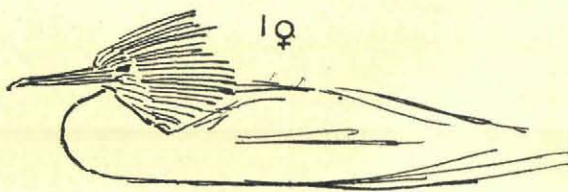
Groote Zaagbek.

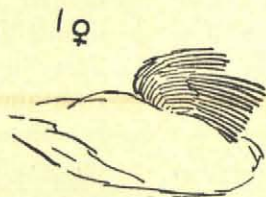
Groote Zaagbek.

zult, maar bij nadere beschouwing blijkt het al spoedig, dat onder dien naam vele types te onderscheiden zijn, hemelsbreed van elkaar verschillend.

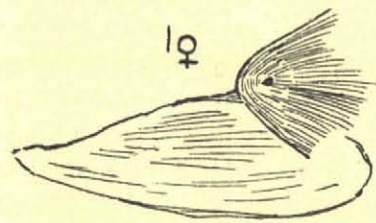
Vergelijk het onbenullige, prullige figuurtje van het kinderachtige kuifeendje, (3) dat daar zoo haastig door het water voortdribbelt, eens met de trotsche houding van dien stouten Noorschen viking, den grooten zaagbek, (1) die, statig als een koning voortschuift, het water krachtig voor zijn roomwitte borst op zij drijvend bij iederen slag, de spitse puntsnavel dreigend naar voren gericht. Alles wijkt op hun nadering, wanneer zij als ridders in 't strijdperk in statige wending om de wijfjes heen zeilen. Welk een tegenstelling tusschen dien hardvochtigen kop vol karakter en 't armoedige gezicht waarmee dat burgerlijke ventje ginds, de slobbeend, stilletjes tusschen al die levensmakers door zwemt. Wel mag ook hij er wezen; zie eens de prachtige groene glans van dien kop en donker bruinroode flanken. Maar die platte, breede snavel geeft hem — net als een dikke neus aan den mensch, zelfs aan een Rembrandt — iets onintelligents, iets proletisch. In een rechte lijn, steeds bescheiden voor zich kijkend in 't water, zwemt hij maar steeds

Groot Zaagbek.

Groot Zaagbek.

Groot Zaagbek.

voort en trouweult 't bruine wijfje vlak achter hem aan. Ook zij kijkt niet veel verder dan haar snavel lang is.

De smient (5) is een gezellig dikker-tje, een patertje

goedleven, met een welgedaan en glanzig buikje van rijpe, zachte wijnroode kleur, en een dik, warm roodbruin kopje met een stroogeel kruin. Mannetje en wijfje kunnen 't opperbest met elkaar vinden, heel genoegelijk zwemmen ze altijd naast en om elkaar, nu eens zwemt het mannetje achter 't wijfje aan en dan weer 't wijfje achter 't mannetje — dat is nu eenmaal niet alleen de ganzen — maar ook de eendengang — altijd trouw bij elkaar blijvend en lief en leed samen deelend. Echt gezellig kunnen ze samen

in 't kroos rondsnuffelen en nu eens hier een kijkje nemen en dan weer daar. En van tijd

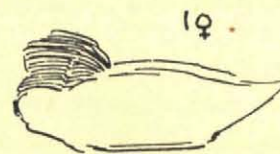
tot tijd zegt het mannetje luid en helder: pieuw!

Ook 't brilduikertje (2) is een gemoedelijk zelfgenoegzaam kereltje. Hij is een beetje kippig en draagt daarom een bril op zijn snauveltje, waar hij met zijn kleine ronde oogjes altijd heel eigenwijs overheen kijkt. Met kort ingetrokken hals, het dikke zwarte kopje breeduit rustend

op de schouders, zwemt hij meest bezadigd rond. Maar wanneer er een troepje mannetjes en wijfjes bijeen zijn en 't is een mooie zonnige morgen, dan gaan ze al spoedig kunsten voor elkaar maken. Met een plotselingen ruk werpt 't eene mannetje voor, 't andere na, 't kopje achterover, tot 't bijna 't water raakt van achteren, om, voor ge tijd gehad hebt 't goed te zien, reeds weer zijn gewone houding hernomen te hebben. Telkens weer herhaalt zich die vertooring. De effen bruine wijfjes daarentegen leggen kop en hals plat op 't watervlak en zwemmen zoo voor de mannetjes rond.

Ook de eidereenden (7) trekken spoedig de aandacht door hun gedragingen en door hun uiterlijk. De mannetjes zijn prachtige dieren, groot en dik, en bekleed met kostbaar glanzend dons, de buik koolzwart, de rug sneeuwwit, op de gezwollen borst met een teer rose waas overtoegen, en op de zijden van de hals een licht zeegroene plek. Hun rechte Grieksche neus doet je denken aan den helm van Pallas Athene en geeft hun een klassiek uiterlijk.

't Wijfje daarentegen is effen warm bruin. Een vreemden indruk maakt 't nu

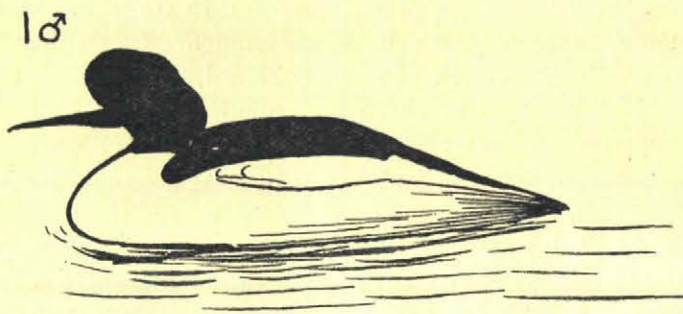

Groot Zaagbek.

in 't eerst, die prachtige mannetjes in hun deftige lakensche jassen voortdurend met z'n allen om de eenvoudige wijfjes te zien rondzwemmen en haar 't hof maken. Waggelen deze het land op — 't breede lichaam log rustend op de wijd uiteenstaande pooten

— de mannetjes waggelen haar ijverig na, en pikken met de snauvels naar hun mededingers, als deze te dichtbij komen. Gaan de wijfjes te water, de mannetjes volgen haar weer en omgeven haar als met een eerewacht, en trachten haar aandacht te trekken door den kop

omhoog te heffen en vol toewijding: ahoe-oe-oe! te zeggen, waarbij ze de prachtig rose borst uitzetten. Den

Groot Zaagbek.

heelen morgen gaat dat zoo voort, slechts nu en dan door een algemeene waschpartij afgewisseld. Begint er een hiermee, dan volgen de andere dra, en 't is een

Brilduikertje.

geplas en gewasch, een geklepper met de vleugels zonder einde. Fonteyntjes van glinsterende druppels sproeien in 't rond. Nu eens staan ze op den kop, dan weer heffen ze zich op, klappend met de vleugels, zoodat ze op den staart schijnen te rusten en de fluweelzwarte onderzij zichtbaar wordt. IJverig worden de veeren met den snavel gerangschikt en ingesmeerd met 't vet, dat ze uit een klier onderaan 't achterlijf halen. Heeft men eenden langen tijd op 't droge gehouden en brengt ze daarna in 't water, dan worden de veeren nat, ze kunnen zich niet drijvend houden en verdrinken! Men moet ze weer langzaam aan het water wennen door ze elken dag slechts even erin te laten, tot ze de veeren weer vet genoeg gemaakt hebben om te kunnen zwemmen.

Het is wel iets opvallends, dat van alle eenden-soorten hier de mannetjes steeds bont en mooi geteekend zijn, de wijfjes daarentegen er alle even eenvoudig en weinig opzichtig uitzien. Onwillekeurig denken we daarbij aan de stoute onderstellingen, waardoor men wel getracht heeft dit te verklaren. Om het aantrekkelijke, dat die even vernuftige als dichterlijke fantasieën wel niet alleen voor mij zullen hebben, lust het mij u de geschiedenis eens uitvoerig te verhalen. Maar beschouw het als niet meer dan een gissing, als een sprookje, dat waarschijnlijk wel een kern van diepe waarheid bevatten zal, maar van waarheid, die voor ons nog door dichte nevelen is omhuld.

Hebt ge de eidereenden wel eens in den zomer gezien na het ruien? Ge herkent dan de stijlvolle vogels van het voorjaar niet meer. Hoe verwaarloosd ziet hun pakje er nu uit, donkere en lichte veeren slordig dooreen, zonder regelmaat. Zijn dat dezelfde vogels, die in het voorjaar een sieraad van den vijver waren?

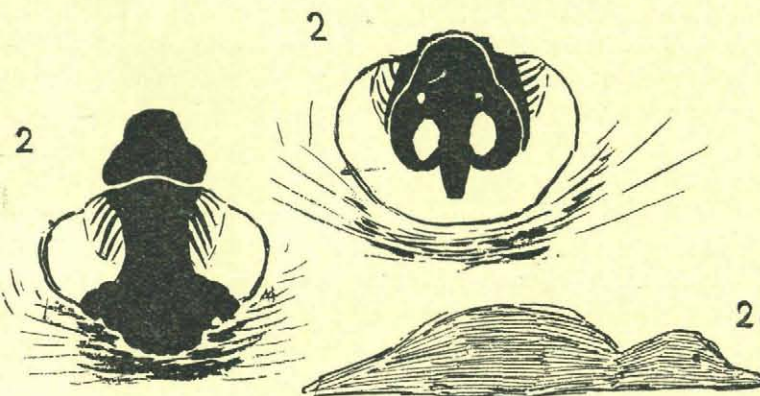
Eens echter, onheugelijk lang geleden, was er

een tijd, dat de eidereenden geen ander pakje kenden en er ook in de lente zoo haveloos uitzagen als deze hier. Net als tegenwoordig nog leefden ze langs de kusten van Noorwegen en IJsland, of de landen, die daar in dien tijd lagen, dobberden bij troepjes rond op de deinende zee en voedden zich met kleine schelpdierdjes, die op de rotsen zaten en met de eb droogkwamen. Vijanden hadden ze weinig, en verscheen er van tijd tot tijd een zeearend — als een dreigende schaduw tegen den wolkenhemel omhoog op breede wieden rondwielend — wip, daar stonden ze alle tegelijk op hun kop en doken onder. En de golven wiegden en deinden, en rezen en zonken, en de zee was verlaten zoover 't oog reikte. Alleen de zeearend zeilde er eenzaam boven rond, en wachtte, en wachtte, maar vergeefs. Wel verscheen van tijd tot tijd even een kopje aan de oppervlakte, maar was terstond weer verdwenen, vóór de roofvogel, als een peil erop afschietend, het met zijn haaksnavel kon grijpen. En deze, na lang

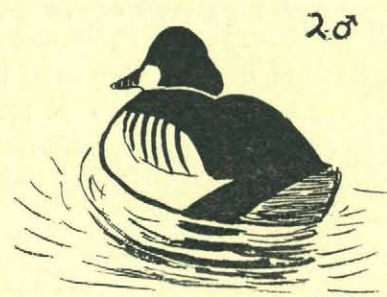
zwijgend wachten, stiet een schorren kreet uit, wielde langzaam omhoog tot onder de wolken en vloog weg, kleiner en kleiner wordend, tot een stipje heel in de verte, dat verdween.

Zoo leefden de eidereenden daar rustig en ongestoord en elke dag verliep als de vorige. Maar de lente

kwam, de wolken dreven weg en vriendelijk lag het zonnelicht over de lichtgroene golfjes van de zee. En met de lente kwam ook het nieuwe lenteleven. De mannetjes zwommen om de wijfjes heen en maakten haar 't hof en trachtten haar gunst te winnen, want er waren meer mannetjes dan wijfjes en ieder mannetje wilde toch graag een wijfje hebben, om samen naar de kust te

Brilduikertjes.

Brilduikertje.

zwemmen en een nest te bouwen van zeewieren. Nu hadden wel alle mannetjes slordige pakjes, maar evenmin als twee menschen zijn er twee

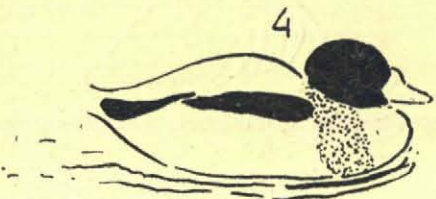
eidereenden geheel gelijk, en van sommige zaten de veeren toch natuurlijk wel wat netter en hadden ze wat helderder kleur dan van andere, al

Kuifeend.

was 't verschil ook niet groot. Door die nu werden de wijfjes 't meest bekoord en hen kozen ze uit om mee te paren en te broeden, terwijl de slordigste, 't uitschot, als vrijgezellen rond bleven zwerven op de wijde zee. De andere echter zwommen ieder met hun wijfje naar de kust, bouwden daar hun nesten, met zachte veertjes bekleed, en daarin lei het wijfje vijf groote eieren, waaruit donzige jonge eidereendjes kwamen. Kinderen lijken meest op hun ouders en zoo was 't ook hier. Zeker, er waren enkele onder de jongen, die toen ze volwassen werden, even slordig in de veeren zaten als de uitgesloten vrijgezellen, maar meer waren er, die er even net, of liever even weinig slordig uitzagen als hun vaders, en bovendien nog, die netter dan deze in de veeren zaten.

't Gemiddelde peil van netheid was hier dus iets hoger dan van de vorige generatie. Toen deze jonge eidereendjes volwassen waren en 't werd weer voorjaar, voegden ook zij zich tot paartjes, en weer bleven daarbij de leelijkste buitengesloten. En de nieuwe generatie had weer gemiddeld iets mooier veeren dan hun ouders. Van jaar tot jaar namen de eidereenden-mannetjes in schoonheid toe, terwijl de wijfjes op denzelfden trap bleven staan, omdat van haar de leelijkste nooit buitengesloten werden. En zoo komt het, zegt men, dat „mit jedem jungen Jahr“ de mannetjes-eiders een prachtig voorjaarspak krijgen, fluweel-zwart met sneeuw wit, terwijl de wijfjes het met een eenvoudig bruin kleedje doen moeten. En nog steeds zien we het oude spelletje hier voor onze oogen afspelen. De twee wijfjes, die in den vijver zijn, worden voortdurend begeleid door de vier of vijf mannetjes,

Bergeend (mannelijke).

die haar volgen waar ze gaan en om haar heen zwemmen en voortdurend met elkaar wedijveren in 't opzetten van de gewelfde, zachtrose borst,

waarbij ze vol gevoel den paringsroep: ahóeoe laten hooren.

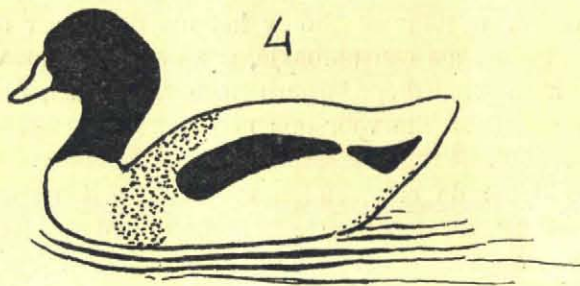

Kuifeend.

Bij weinig dieren heeft de teeltkeus zoozeer tot veredeling der mannetjes geleid als bij de vogels; denken we slechts even aan pauw en paradijsvogel, aan de nachtegaal en zooveel andere heerlijke zangers. Want ook 't gezang zou op deze wijze verkregen moeten zijn. Daarbij valt het op, dat de beste zangers niet op kleurenschoonheid bogen, terwijl de kreten der prachtige tropenbewoners, zooals papegaai en pauw, vaak oorverdoovend, maar zelden fraai zijn.

Zouden dus de wijfjes eigenlijk — naast het toeval — de schepsters zijn van die heerlijke vormen en kleuren, van die vaak verfijnd schoone schepselen, waaraan nog steeds — *natura artis magistra* — onze beste sier-kunstenaars dankbaar en bewonderend hun motieven ontleenen? Hoe hoog moet dan wel het schoonheidsgevoel van die eenvoudige vogels staan, dat hen leidde bij het uitkiezen der mooiste mannetjes! Neen, wij kunnen niet goed gelooven, dat hier sprake is van een na rijp overleg bepaalde keuze als van de

jury eener schilderijen-tentoonstelling bij het toekennen der onderscheidingen. Hier ziet ge dan ook, dat ik slechts sprookjes zit te vertellen, en dat dichte nevels de waarheid, die er wellicht in schuilt, omhullen. Diep in een groot en donker bosch, waar eeuwig zwijgen hangt tusschen de rechte stammen, ligt ergens de groote schat begraven onder struweel van doornige bramen en rozen. De rusteloos zoekende mensch ontdekte de plek en zag haar van verre, maar de doornstruiken

Bergeend (vrouwte).

beletten den doortocht en bewaken haar ongerept.

Maar luister nu naar het tweede deel van mijn eendenverhaal. 't Wijfje van de eidereend heeft wel

een eenvoudig bruin kleedje, maar toch is het heel wat mooier dan die havelooze pluim uit den oertijd. Hoe is het hieraan gekomen? Zooals ik reeds zeide hebben de eidereenden betrekkelijk weinig last van vijanden, doordat ze zoo uitstekend duiken kunnen en 't bijv. wel een twee minuten onder water uithouden. Dat ze daarbij tot een diepte van wel vijftig of meer meter afdalen, zooals door sommige schrijvers vermeld wordt, acht ik niet waarschijnlijk,

eenvoudig omdat ze er niets aan zouden hebben, in die eeuwige duisternis af te dalen; terwijl toch dicht onder de oppervlakte het meeste voedsel voor ze te vinden is. Een schutkleur, die hen onttrekt aan het oog hunner vijanden, hebben de eidereenden dus niet noodig.

Ook de mensch, die grootste plaag van al wat leeft op aarde, was in die vroege eeuwen nog niet te duchten. De eidereenden hadden dus een rustig leven en werden groot en dik, en weinig schuw. Wellicht hebben ze uit dien tijd nog hun geringe vrees voor menschen over, wanneer deze hen, terwille van het kostbare eiderdons, ontzien. Langs de kusten van IJsland en Noorwegen vormt dit een belangrijke bron van inkomsten, en broedplaatsen van eidereenden verhoogden niet weinig de waarde van den grond. De bewoners zetten oude kisten op het strand, steenen met planken en rijen overdekt en andere schuilplaatsen. De eidereenden komen in paartjes, die zich van den grooten troep afgescheiden hebben, 't strand op waggelen, en tot vlak bij de hut van den kustbewoner,

tot zelfs erin. En heel niet zelden gebeurt het, dat eiders in kamers en stallen, bakovens en dergelijke plaatsen broeden, ja, de huisvrouw bepaalt lastig worden. In den beginne begeleidt het mannetje zijn wijfje bij al haar uitstapjes, verschijnt met haar 's morgens aan land, vliegt tegen den middag naar de fjorden uit, zwemt de volle zee in, keert 's avonds terug en houdt de wacht aan het nest, zoolang het wijfje legt. Is echter 't legsel compleet geworden, dan verlaat 't nest en wijfje en vliegt naar zee om zich met andere mannetjes te vereenigen en te ruien. Neemt men dons en eieren weg, dan zorgt 't wijfje

voor een tweede legsel en zelfs voor een derde. Voor de beide eerste plukt zich 't wijfje het prachtige dons uit de borst, voor het derde heeft 't echter niets meer over, en hier neemt 't mannetje

haar taak over. Vandaar dat het laatste 't mooiste wit is. Dit mag echter pas weggenomen worden na afloop van het broeden, anders komen de eenden het volgend jaar niet meer terug. Zoo weinig schuw zijn de eidereenden, die in de nabijheid der menschen

broeden, dat ze den bezoeker veroorloven, ze van 't nest op te heffen, de eieren te bezien en ze weer erop te zetten, zonder dat ze aan wegvliegen denken. 't Zijn dus bijna huisdieren geworden.

Veel schuwer echter zijn de vrij broedende eidereenden. Overal langs de kusten verspreid, treft men de enkele paartjes aan en ook op de beroemde vogelbergen broeden ze te midden van meeuwen, zeezwaluwen, stormvogels, alken en duikers. Bij miljoenen

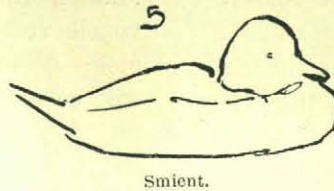
broeden die vogels daar tegen de steile rotsen, zoodat zij, door een of andere oorzaak verontrust, als een sneeuwstorm van omhoog neerdalen op 't zeevlak, het zonlicht verduisterend door hun onnoembaar aantal. En zonder ophouden, als 't onvermoeid donderen van een waterval, vervult hun gegak

en gekrijsch de luchten, een leven, als 't in den Walpurgisnacht niet erger op den Blocksberg zijn kan.

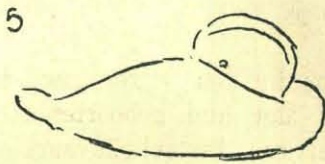
Om die broedplaatsen zwerven geregeld wat raven en roofvogels, die het op de eieren gemunt hebben. Wielen deze erboven rond, dan zien ze het eerst die eenden, wier kleur 't meest afsteekt tegen den bodem en de bruine zeewieren, en op hen stooten zij dus het eerst neer en eten de eieren leeg. Op dezelfde wijze als dus de mannetjes jaar op jaar bonter werden,

namen de wijfjes met elke generatie meer de kleur hunner omgeving aan, nu niet door de teeltkeus, maar door de natuurkeus, want het was de natuur zelf, die door de strijd om 't bestaan de meest geschikte zich voort liet planten.

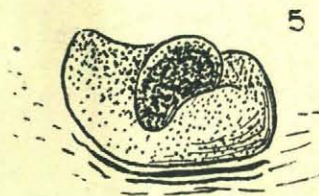
Nu weet ge, hoe de wijfjes aan hun bruine kleedje komen, en dat ze er nut van hebben blijkt wel uit wat Brehm ons verhaalt, die de broedplaatsen der eidereenden bezocht. Hij vertelt dat

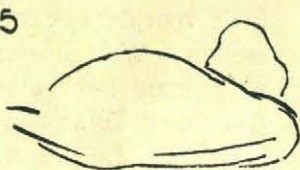
Smient.

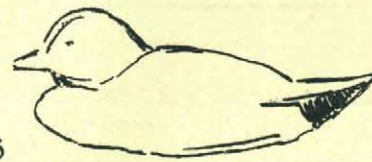
Smient.

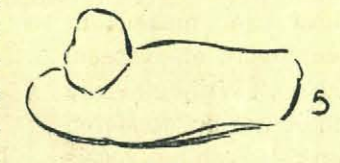
Smient.

Smient.

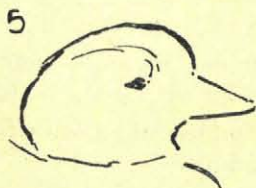

Smient.

Smient.

de kleur van hun gevederte gewoonlijk zoo volkomen met die van den omgegenden bodem overeenstemt, dat het den ongeoeffende werkelijk zwaar valt, den vogel te onderscheiden en te ontdekken. „In 't begin werd ik meermalen in verwarring en tot verbazing gebracht, wanneer ik plotseling een zachten beet aan den voet voelde, dien mij een op 't nest zittend door mij overzien eidereendenwijfje toegebracht had.”

Smient.

Als met de eidereenden is 't ook met de overige eendensoorten hier gegaan. Alle hebben zij bonte en mooie mannetjes, en stemmig gekleurde wijfjes. Er is echter één uitzondering hier, en dat is de bergeend. (4) Zie, daarbij is 't wijfje even bont gekleurd als 't mannetje. 't Is een mooie eendensoort met

lakrooden snavel, verder ook weer helderwit met diepzwart, met een mooien lichtbruinen gordel om borst en schouder. Het wijfje is wel iets kleiner dan 't mannetje, 't rood van den snavel is niet zoo helder en de knobbel op den wortel ontbreekt, ook

is het zwart van den kop niet zoo diep en mist dien groenen metaalglans, maar in hoofdzaak is 't wijfje toch even opvallend gekleurd als 't mannetje. Hoe hiervan nu een verklaring te geven? Geen nood, die is spoedig genoeg gevonden. De bergeend heeft namelijk de zeer merkwaardige gewoonte zijn

nest te maken in konijnen- en vossenhol. 't Wijfje zit veilig in 't hol op de eieren en heeft van roofvogels niets te vreezen. Een schutkleur heeft het niet noodig, en dus heeft 't die ook niet gekregen. Maar 't blijft een gissing, evengoed toch ware het te

denken, dat 't wijfje in hopen is gaan broeden, omdat 't geen schutkleur heeft. Op den top van 't heuveltje, waarin 't hol gegraven is, houdt 't mannetje de wacht. Men vindt dit hier in Artis voorgesteld in een der mooie vogelgroepen van den heer Steenhuizen, in 't Museum Fauna Neerlandica en afkomstig van het eiland Texel. Slechts twee of drie maal per dag vliegt 't mannetje naar zee om voedsel

te halen. 't Wijfje verlaat slechts 's morgens en 's avonds 't nest, waar haar plaats dan door het mannetje wordt ingenomen.

Ook in Artis broeden de bergeenden op 't eilandje midden in den vijver reeds jaren achtereen en de vogels voelen zich zoo thuis hier, dat ze zelfs niet meer gekortwiekt behoeven te worden. 't Is dan ook meermalen voorgekomen, dat men bergeenden uit Artis om de kroon van het panorama zag

Smient.

vliegen, om daarna weer in den vijver neer te strijken. Minder gehecht aan hun geboorteplaats zijn de jonge schollevaartjes. De schollevaars of aalscholvers, in den pelikanenvijver, bouwen ook elk jaar één of een paar nesten, waarop ze voor de oogen der bezoekers hun eieren uitbroeden.

Zoodra echter de leelijke, kale, groen-oogige jongen voldoende in de veeren zitten, vliegen ze weg, en dat is maar goed ook, want te veel van dat gulzige goedje, dat alle visch voor de oogen der andere vogels wegkaapt, is niet gewenscht. En vliegen ze uit zichzelf

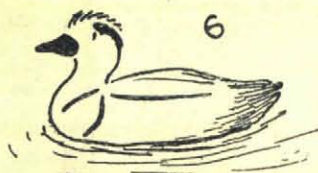
niet weg, dan worden ze weggejaagd! In den eendenvijver komt overigens maar weinig van broeden, er zijn veel te veel vogels op de kleine ruimte. Slechts van enkele soorten zie je in den zomer de donzige jongen rondtribbelen door 't water. De eidereenden komen er niet toe, hoe verliefd ze zich

in 't voorjaar ook aanstellen. Wel moeten ze gebroed hebben bij den heer Blauw te 's Graveland, die op zijn uitgestrekt goed „Gooilust” een groot aantal diersoorten houdt en onder anderen ook in een grooten lommerijken vijver een aantal eendensoor-

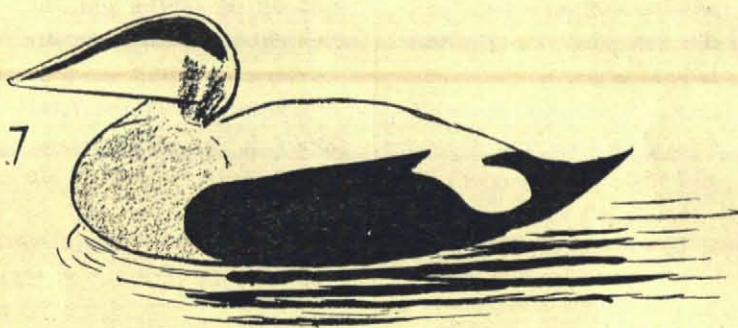
ten, Daar hebben ze dan ook veel meer ruimte dan in Artis.

Amsterdam.

H. C. DELSMAN.

Nonnetje.

Eidereend.

